

νων και μουσικῆς, ὅλη ἡ λιτανεία ἐκεῖνη ἔσται εἰς τὴν πλατείαν Μαυρομιχάλη, ὅπου ὁ ἀρχιερεὺς μετὰ συγκινητικωτάτους λόγους ἔστεφάνωσε τὴν καρδίαν εἰς ἐνδειξιν, ὡς εἶπεν. εὐγνωμοσύνης.

Ἡ πόλις ὅλη ἐμελανιμόνει. Ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν ἐν μέσῳ δάφνης καὶ πένθους ἦσαν ἀνηρτημένοι εἰκόνες τοῦ Κουμουνοδούρου.

Ἀπὸ τῆς πλατείας ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος μετέβη εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς, ὅπου ἐτελέσθη μνημόσυνον, τοῦ ἱατροῦ Ἀλθαιάκη ἀπαγγείλαντος λόγον μεστὸν πάθους. Ἐκεῖθεν ἡ λιτανεία ἐπορεύθη πρὸς τὴν κάτω πλατείαν, ὅπου ὁ Βουλευτῆς Δζάνες ἐξύμνησε τὰς ἀρετὰς τοῦ Κουμουνοδούρου.

Τὴν ἕνθε ὥραν μ. μ. οἱ πρόκριτοι τῶν Καλαμῶν καὶ πολὺ πλήθος μετήνεγκαν τὴν καρδίαν εἰς Μεσσήνην, ἐνθα ἄλλη πάλιν ὑποδοχὴ, ἄλλος λαὸς, ἄλλαι λύπαι, ἄλλη συγκίνησις. Ἐκεῖ προσεφώνησεν ὁ Εὐστάθιος Καρατσᾶς, ἀντεφώνησε δὲ ὁ Σπυρίδιον Κουμουνοδούρος συγκινησας τὰ πλήθη μέχρι δακρύων.

Ἐπὶ τέλους ἡ καρδία τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρὸς μετηνέχθη εἰς τὸν ναὸν τοῦ Προδρόμου, ὅπου μετὰ μνημόσυνον ὁ Κώστας Κουμουνοδούρος ἀπέδωκε τὸν ὕστατον ἀποχαρτισμὸν εἰς τὸν αἰδιμιον πατέρα του.

Κ.

ΜΗΔΕΝΙΣΤΑΙ ΕΝ ΣΥΡῶ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σύρος, 9 Ἀπριλίου

Ἄλλεπαλλήλους ἔλαβεν ὁ ἐνταῦθα γηραιὸς τῆς Ἑλλήν.

Ἄτροπλοῦς διευθυντῆς Ἡλ. Κεχαγιᾶς ἐπιστολάς ἀνωμόμους, ἀπειλοῦσας αὐτὸν ὅτι θὰ τινάζουν αὐτὸν διὰ δυναμίτιδος εἰς τὸν ἀέρα, ἢ τὸ βράδυ ποῦ πηγαίνει εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἢ τὴν νύκτα ποῦ κοιμάται, μὲ ὅλο του τὸ σῶϊ, γιχτί τοὺς πῆρε τὸ ψωμί τους. Εἶναι 16 ἀνομάτοι ἀποφασισμένοι, ποῦ τὸν ἔχουν ἄχτι, καὶ τότε μόνο θὰ τοῦ χαρίσουν τὴ ζωὴ, ἂν καὶ αὐτὸς τοὺς χαρίσῃ—τὸ Σύνταγμα;—ὄχι—ὄχι—ἂν τοὺς χαρίσῃ ἀπὸ 100 φράγκα, τὰ ὁποῖα τοὺς στέλνει μὲ ἓνα ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους του, ἢ τὸν Ἀράπη, ἢ τὸν Καπελάκη, οἱ ὁποῖοι τοὺς ξέρουν. Τοῦτο ἔκαμε τοὺς ἀτυχεῖς αὐτοὺς ὑπαλλήλους, καθ' ὧν μᾶλλον, παρὰ κατὰ τοῦ Κεχαγιᾶ, ἀποβλέπουσιν οἱ μηδενισταὶ αὐτοῖ, θέλοντες νὰ ἐμπνεύσωσι τὴν δυσπιστίαν κατ' αὐτῶν, ἔκαμαν, λέγω, ὥστε τρέμοντες καὶ αὐτοὶ νὰ συνοδεύωσι κατ' ἐσπέρας τὸν Κεχαγιᾶν εἰς τὸν οἶκόν του, προσφερόμενοι νὰ πληχθῶσι καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸ πάρθιον βέλος ἢ δυναμίτιδα ὑφ' οὗ ἐκεῖνος ἀπειλεῖται.

Ἐν οἱ Ρωμηοὶ ὡς ἄτομα εἰσὶν ἐξυπνότεροι τῶν Χαχόλων, ὡς μηδενισταὶ ὅμως εἶναι βλακίστεροι, ὡς ἀπέδειξε καὶ τοῦ Σκουζέ σας καὶ τοῦ Κεχαγιᾶ μας τὸ παράδειγμα. Θὰ μάθουν ὅμως. Σιγὰ! Σιγὰ!

Μῶλος.

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΩ ΣΟΥΛΤΑΝῶ

Μετὰ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἀφίξεως τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐγένετο ἐν μεγάλῃ πομπῇ τὸ εἰς τὸν Σουλτάνον προσκύνημά του.

Λεπτομερεῖας ἀναγράφομεν ἐκ τῆς βυζαντινῆς Ἀγῆς. Μετὰ τὸ γεῦμα, ἤρξαντο αἱ προετοιμασίαι τῆς εἰς τὰ

Τοιοιουτρόπως ὁ Λυκογιάννης, τὸν ὁποῖον ἡ ἐπιστολὴ τῆς Ἰωάννης ὑπεδείκνυεν ὡς ἐγκληματίαν, ὃν πάντες κατήγγελλον, τὸ ὁποῖον αὐτῇ ἡ ἰδίᾳ ἐνόμισεν ἔνοχον, ὁ Λυκογιάννης ἦτο ἀθῶος, ἔνοχος δὲ ὁ ἀδελφός της! Αὐτὸς ἦτο ὁ ἀθλιος αὐτοουργὸς τῆς ἀτιμίας ταύτης! Καὶ ὤθησε τὴν Ἰωάνναν, τὸ ἀθῶον θυμὰ του, εἰς αὐτοκτονίαν. Οὔτε ἠδύνατο νὰ τὸν καταγγείλῃ φανερά, διότι ἦτο καταδικασμένη νὰ σιωπᾷ. . . Ἦτο ἀδελφός της.

Ἄ! ὁ καταπραμένος! γιὰ τοῦτο λοιπὸν ὀλίγας ὥρας πρὸ τοῦ ἐγκλήματος τὰς ἄφησε καὶ ἔφυγε γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους; Ὁ φόβος τὸν ἠνάγκασε νὰ φύγῃ, ἐπειδὴ δὲν ἤξευρε ἀκόμη τὰς συνεπείας τοῦ κακούργημάτος του.

Τώρα ἐξήγει αὐτὴ διατὶ ἐρχόμενος εἰς Βουκουρ μετέβηκε συνεχῶς πρὸς περίπατον εἰς Μαρέϊλ. Κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὅτε ἦλθε νὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃ, ἦτο ὠχρὸς καὶ εἶχε τὸ βλέμμα τεταραγμένον. Ἦδη ἐξηγεῖτο ἡ αἰτία. Εἶχε παρατηρήσει μίαν τσουγκρανιὰν ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ ἐνεθυμήθη τὴν εἰς τὴν ἐρώτησίν της ἀπάντησίν του ὅτι «χθὲς ἐσπέραν ἐν τῷ περιβόλῳ διερχόμενος ἐξεσχίσθη τὸ πρόσωπον ὑπὸ κλάδου.»

Ἦτο ψεῦμα. Ἡ δυστυχὴ Ἰωάννα ἀμυνομένη, νομίζουσα ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ τὸν Λυκογιάννην, ἐξέσχισε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Πράγμα παράδοξον ἠσθάνετο ἡ Ἐριέττη πλὴν μεγάλης

θλίψεως ζωερὸν αἶσθημα χαρᾶς. Τὸ ἐνόησε καὶ ἐκπλαγεῖσα κατὰ πρῶτον ἤρχισεν ὕστερον νὰ τρομάξῃ.

— Ἀλλὰ τί μοῦ συνέβη λοιπόν; ἀνεκραύγασε μετὰ στενοχωρίας.

Διατὶ λοιπὸν διέκειτο οὕτω; διατὶ λοιπὸν, ἐνῶ ὤφειλε νὰ ἦνε ἀφιερωμένη ὀλόκληρος εἰς τὴν θλιψίν της, βεβουλημένη εἰς τὴν φρικτὴν τὴν ὁποῖαν προὔξενει ἡ πράξις τοῦ ἀδελφοῦ της, ἠσθάνετο χαρὰν, δειλὴν χαρὰν, εἶνε ἀληθές, ἥτις δὲν ἐξεδηλοῦτο μὲν ἀκόμη, ἀλλ' εἶχε τοιαύτην ἦδη δύναμιν, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ἀφῆρει ἀπὸ τῆς οὐδύνης της ὅλην τὴν πικρίαν της.

Ἦθελε νὰ ἐξακριβώσῃ ὅτι ἐδοκίμαζε καὶ ἐπὶ μακρὸν ἐξήτασεν ἑαυτὴν ἀναλύουσα ἀλληλοδιαδόχως τὰς ἐντυπώσεις της.

Εἰς ἐκάστην ἀπευθυνομένην ἑαυτῇ ἐρώτησιν φωνὴ μυστηριώδης ἐν τῇ καρδίᾳ της ἀπεκρίνετο: Λυκογιάννης.

Τὸ φῶς ἔλαμπεν ὡς φλόξ πυρκαϊᾶς ἐν ζοφερᾷ νυκτί.

— ὦ! ὦ! εἶπε.

Ἐπειτα ἐγερωσέτα οἶονεὶ ὑπὸ τὴν ἐπενέργειαν βολταϊκῆς στήλης ἀνεκραξε:

— Τὸν ἀγαπῶ! τὸν ἀγαπῶ!

Ἐμεινε πρὸς στιγμὴν φρικιωσά, μὲ κεκλιμένην κεφαλὴν καὶ σχεδὸν νῆφος σκοτοδινίως.

— Θεέ μου, βοήθησε με! εἶπε διὰ φωνῆς σχεδὸν ἐκλιπούσης, γονυπετήσασα.